

JURAJ ČERVENÁK

VÁLKA S BĚSY

ČERNÝ ROGAN

BROKILON

Juraj Červenák
**ČIERNY ROGAN:
VOJNA S BESMI**

Copyright © 2011 by Juraj Červenák

Translation © 2023 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2023 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2023 by Robert Pilch – BROKILON

ISBN 978-80-7456-560-1

ISBN PDF: 978-80-7456-561-8

ISBN ePub: 978-80-7456-562-5

ISBN Mobi: 978-80-7456-563-2

Juraj Červenák

ČERNÝ ROGAN

Válka s běsy

(Příběhy ze světa Černokněžníka)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2023

<http://www.cervenak.sk>
<http://www.brokilon.cz>

Zřídlo zkázy

Krajinu už halilo večerní šero, když Bojmír z kmene Charvátů konečně dorazil k Jelenímu brodu.

Byl to zkušený válečník něco po čtyřicítce, s tváří ztmavlou a zjizvenou jako povrch starého dubového štítu, který mu visel na sedle. Na sobě měl šupinový pancíř, prostou železnou přilbu a plášť z liščích kožešin, sepnutý na rameni bronzovou sponou. Ozbrojený byl oštěpem, dlouhým nožem a širočinou.

Zastavil kobylu na vysokém břehu a zadíval se přes Trstenici na severozápad. Krajina za řekou se nijak nelišila od povodí, jímž z jihu přijíždějící Bojmír putoval už od rána – kam oko dohlédlo, zvedaly se nevysoké kopce pokryté hustým kobercem lesa. Trstenice byla západní hranicí obávaného Hrutovského

lesa. Ten se rozprostíral vpravo od jezdce, tmavý, mlčenlivý, zlověstný.

Kobyła zafrkala. Vytušila, že před soumrakem už nocleh nejnajdou, a představa jízdy těmito nebezpečnými končinami za tmy se jí ani trochu nelíbila.

„Já vím,“ poplácal ji Bojmír po šíji. „Charvátice jsou ještě daleko. Ale nedá se nic dělat, musíme pokračovat. Cesta je dobrá a nad vrcholky už brzy vykoukne měsíc. Uvidíš, nejpozději o půlnoci zabušíme na bránu hradiště.“

S těmi slovy pobídl kobyly a vydal se dolů táhlým svahem k řece. Cesta byla široká a dobře vyježděná. Nebylo divu, šlo o proslulou Trstenickou cestu, hlavní spojnici českých zemí s moravskými. Kupce a poutníky, kteří vyrazili do sídel Přemyslovců v Povltaví, vedla územím mocného kmene Zličanů, přes řeku Chrudimku k hradišti Charvátice, potom podél Trstenice na jihovýchod do rozlehlého Hrutovského lesa a jeho stínem až k Moravě, kde se u Vraniboru napojovala na Jantarovou cestu. Denně po ní projížděly tucty a tucty pocestných.

Podkovy zacinkaly na kamenitém břehu. Bojmír povolil uzdu a dovolil kobyly zastavit. Nedočkavě sklonila čenich k vodě.

„Stůj, kurva mať!“

Bojmírovi úlekem skoro puklo srdce. Kobyly také; uskočila, opsala zadkem půloblouk, zaržála a vzepjala se na zadní, až šíjí praštila jezdce do hrudi. Družiník jen tak tak, že nevyletěl ze sedla.

„Hóóóu!“ Sevřením kolen přinutil zvíře dosednout zpátky na všechny čtyři a trhnutím uzdy ho obrátil čelem ke svahu. Zkalená voda stříkala do všech stran.

„Co to má, do prdele, znamenat?“ zaječela příkrčená postava, která se kdoví odkud zjevila uprostřed cesty. „Co za mamlase se opovážilo bez dovolení použít *můj* brod?!“

Bojmír měl co dělat, aby střechující kobyly udržel na místě. Potom ke křiklounovi sklonil zrak i hrot oštěpu.

Stvoření mělo výšku urostlého chlapa, ale shrbená postava s hluboko předkloněnou hlavou na podivně pružném krku působila zakrslým dojmem. Oděv ze surových, dratví sešněrovaných kůží na hony páchl shnilými zbytky masa a tuku. Na ohebném těle s dlouhýma rukama nebyl jediný chlup nebo vráska. Bojmír okamžitě postřehl důvod – tvor měl místo pokožky drobné šupiny. Ještěří kůže měla zelenavý nádech, což Charvátovi prozradilo, že má před sebou draganského samce. Věděl, že jejich ženy – přesněji řečeno samice – mají šupiny se zlatavým odstínem.

Potvora nepřestala nadávat. V široké tlamě cvakaly špičaté, ale nezdravé zuby, které mohly způsobit spíše otravu krve než vážné kousnutí.

„Hej!“ zarazil Bojmír příval nadávek a zuřivého mávání. „Přestaň mi plašit koně, šupinatá kůže. Co jsi vlastně zač?!“

Tvor nejdříve ztuhl, potom nadmul hrud' jako ropucha, narovnal se, až byl rázem o loket vyšší, a zaječel ještě hlasitěji než předtím:

„Ty se ptáš mě, co jsem zač?! Ty kravské lejno! Jen tak si přijedeš k *mému* brodu a bez dovolení se sereš rovnou k vodě! Ty drzý, nafoukaný tchoři! A ještě se budeš naduté vyptávat, co jsem zač. Kurva, do prdele, jebat tvoji...“

„Pozor na jazyk, ty plaze, jinak s ním už žádnou šupinatou couru nepotěšíš!“ ztratil Bojmír trpělivost. „A přestaň držkovat. Pořád jenom *můj brod, můj brod!* Tenhle brod nikdy nikomu nepatřil, a jestli ano, tak jedině Charvátům. Takže to já bych měl odsud hnát tebe, a to svinským krokem!“

„Do prasečí prdele i se všemi prašivými Charváty!“ zahulákal ničema. „Brod teď patří mně! Kdo tudy chce projít, musí zaplatit mýto. Takže zaplať, nebo padej zpátky do žumpy, ze které jsi vylezl!“

Bojmíra už začala svrbět ruka na ratišti oštěpu. „Mýto, říkáš? A co když nic nemám?“

„Máš koně, hlavo skopová! Už dlouho jsem si nepochutnal na koňském masíčku. Je trochu tuhé, ale ta chuť...“ Ohava odporně zamlaskal a dlouhým žabím jazykem si lačně olízl polovinu obličeje.

Kobykla nervózně pohodila hřívou, jako by rozuměla. Bojmír se ušklíbl. Nejzlověstněji, jak dokázal. „Na mou duši, ty to myslíš vážně. Máš snad v hlavě trus? Co když ti nic nedám a zkusím přebrodit řeku? No? Co uděláš?“

Dragan zafuněl, až se mu na nose udělala bublina. „Strašně se naseru. A radím ti, hromado hnoje, nezkoušej mě nasrat, protože pak bys přišel nejenom o koně, ale i o koule. Zatočím s tebou tak, že budeš skučet, abych přestal.“

Bojmír zaskřípal zuby. Nenápadně si připravil oštěp k hodů. „Jen se na sebe podívej, smrade. Nemáš zbraň a jsi tak vyzábělý, že tě plivancem přerazím vejpůl. Jsem dvakrát těžší, sedím na koni zvyklém na válečnou vřavu, v plné zbroji, a navíc pospíchám. Tak zalez zpátky do houští, dokud ti to říkám po dobrém! Druhou možnost nedostaneš.“

„Hovno!“ odsekl dragan. „Ty máš poslední možnost, abys...“

Bojmír se náhle, bez varování rozmáchl oštěpem. Kobykla zaržála.

„Zkurvenče!“ štěkl samozvaný strážce brodu. Přikrčil se ke skoku a zašermoval rukama, jako by odháněl roj much, přilákaný jeho smradem.

Bojmír hodil.

„Tfuj!“

Slina zasyčela na kamenech jako na rozpálených kamnech. Tvor se vymrštil, za sebou táhl kouřový chvost. Oštěp cinkl do cesty. Bojmírovi poklesla čelist. Dragan nohama napřed přeletěl kobyle nad hlavou a kopl jezdce do hrudi. Charváta to doslova vymrštilo ze sedla.

Chvíli nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Odpověď mu dal až pád na mělčinu. Voda a bahno vytryskly do všech stran.

Zmateně kolem sebe šátral. Když vstal na všechny čtyři a vyzracel vdechnutou vodu, do mysli se mu zabořil draganův zlomyslný řehot. Zamrkal, aby dostal vodu z očí.

„Tak co říkáš teď, ty hromado sraček?“ chechtal se dragan a poskakoval po břehu jako ve vítězném tanci. „Ať chceš nebo ne, kobyla je moje. Tfuj!“

Zase se zablesklo, zavířil dým. Ohavu jako by vystřelila břiza ohnutá k zemi. Bojmír ho sledoval s vyvalenýma očima. Na druhém konci oblouku se nacházel hřbet kobylky. Tvor dopadl do sedla a prackou hmátl po uzdě visící k zemi. Nemilosrdné škubnutí div neutrhlo zvířeti čelist. Kobyla vyhodila zadkem, ale dragan se držel jako klíště a viditelně se dobře bavil.

„Škubej sebou, jak chceš, ty hloupá mulo! Rád si s tebou zatančím. Aspoň mi pořádně vytráví. K večeri budu mít pořádný kus masa!“

Bojmír vylil vodu z přilby, znovu si ji nasadil, vstal a s vyceňnými zuby vylezl na břeh. Už měl té potvory akorát dost. Jenže sotva došlápl na suchou zem, zarazil se a udiveně pohlédl na hřeben, z něhož před chvílí sám sjel do údolí.

Slunce už zmizelo za obzorem, ale obloha ještě doutnala Svarogovým ohněm. Na pozadí rudého světla se na návrší černala silueta jezdce – vysoká postava v plášti s kápí nehybně hleděla dolů k řece.

Bojmír koukl na dragana. Ten si druhého pocestného zatím nevšiml, proháněl se sem a tam na podrážděné kobyle a hulákal jako smyslů zbavený.

„Hopsa hejsa, cvalem se žeň, budu mít masa na týden!“

Tajemný jezdec začal sestupovat k brodu. Bojmír zvedl ruce nad hlavu a varovně na neznámého zamával.

To byla chyba.

„Co to, do prdele... tfuj!“

Pružná postava vystřelila ze sedla. K Bojmírovi. Odrazila se od břehu pár kroků před ním a znovu ho pořádně nakopla do hrudi. Muži se zatmělo před očima. Lapání po dechu přerušila až kalná voda, do níž se s hlasitým šplouchnutím zřítíl.

Kobyla zbavená nechtěného břemene vyrazila podél řeky, co jí nohy stačily.

Potvora se bleskově otočila. Jezdec klidně sjížděl do údolí, jako by se ho dění na břehu nijak netýkalo.

„Stůj, zkurvysyne!“ zaječel dragan. „Jsem strážce brodu, a jestli chceš přejet na druhou stranu, musíš zaplatit mýto!“

Na úpatí kopce poutník přitáhl uzdu. Nic neříkal. Dragan mhouřil hadí oči, ale ve stínu pod hluboko staženou kápí nerozeznal jediný rys jezdcova obličeje. Nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Máš nasráno v uších? Zaplať za průjezd, jinak skončíš jako tamten milenec koz!“ ukázal kloubovým palcem za sebe. Bojmír se na mělčině právě zvedl do sedu. Smrkal mezi prsty, vyléval vodu z přilby a hrubě klel.

Jezdec mlčel. Černý hřebec sledoval dragana velkýma tma-výma očima. Z nozder se občas vydralo ponuré odfrknutí.

„Je mi to jasné, čubčí synu,“ zasyčel strážce brodu jedovatě. „Jsi jeden z těch, kdo se mě snaží nasrat. Varuju tě – když se naseru, všechny žerty končí. Jestli odmítáš zaplatit, otoč se ksichem tam, kde máš teď prdel, a upaluj s větrem o závod!“

Zpod černého pláště se vynořila žilnatá ruka. Dragan se prudce nadechl k plivnutí. Ozvalo se ale cinknutí nehtu o kov, něco drobného se zatočilo ve vzduchu a zazvonilo na obláz-cích. Šupinatý tvor se opatrně sehnul. Obrátil zelený kroužek v prstech, srdnatě zacvakal zuby a vzhlédl.

„Co to má být?!“

„Mince,“ odvětila kápě chladně.

„To přece vím, ty černý moulo! Ale je to měďák! Zasraný měďák! Tady se platí zlatem, jasné? Měďáky si nech pro coury.“

Varoval jsem tě, abys mě nenasíral. A teď jsem vážně kurevsky nasraný!“ Dragan zašermoval rukama.

„Na tvém místě bych to nedělal,“ řekl černý jezdec.

„Dávej pozor, cizince!“ zavolal vstávající Bojmír.

„Tfuj!“

Zpod černého pláště vyletěla ruka s mečem. Čepel profala jen vzduch, ale mezi jezdcem a poskakujícím draganem se zvláště zablýsklo. Sytě rudá záře proměnila řeku v proud teutého ohně. Šupinatého jako by ve vzduchu nakopla neviditelná noha. S vytím se zatočil v povětří a s kouřovou stopou za zadkem jako zápalná střela sebou plácl doprostřed řeky.

Bojmír zíral na zázračně planoucí meč v jezdcově ruce. Pak se najednou rozchechtal. Ohlédl se na dragana.

Nad hladinou se objevila bezvlasá hlava.

„Tohle ti nedaruju, ty parchante! Zkurvený vědmáku! Tfuj!“

Tvor v gejzíru zpěněné vody vyletěl z Trstenice. Pružně doskočil na břeh, přímo mezi Bojmíra a černého jezdce. Zasyčel, zadupal, zakmital dlouhatánským jazykem.

„Za to zaplatíš, ty pojeb...“

Velký mokrý kámen ho zezadu trefil do hlavy a srazil k zemi.

„Jak se ti líbí tohle, ty špíno?“ Bojmír se rychle přebrodil na břeh a zvedl další těžký kámen. Dragan se zmítal jako v záchvatu padoucnice. Černý jezdec sklouzl z vraníka. Došli k lotrovi skoro současně. Cizinec držel meč připravený k úderu. Rukojeť oddělovala od čepele tepaná tvář démona s vyceněnými tesáky a rubínově zářícíma očima.

„Počkej, pane!“ natáhl Bojmír ruku. „Dovol mi skoncovat s tím hnusákem.“

„Škoda ho zabíjet,“ zaznělo ze stínu pod kápí.

„Škoda? Takové zákeřné svině? Tímhle kamenem mu rozlousknu lebku a mozek rozdupu jako hroudu tvarohu!“

„Ne. Ustup.“

Bojmír ztichl. Něco v tom hlase ho přimělo poslechnout.

Dragan vstal a zvedl k muži v černém nenávistný pohled. „Ty synu nakažené...“

Rudý záblesk čepele rozhodil po břehu ostré stíny. Šupinatá hlava se skutálela na kameny. Žabí jazyk vyletěl z tlamy na půl lokte.

„Hej,“ zvedl Bojmír obočí, „neříkal jsi, že ho nechceš...“ Zbytek věty spolkl. Useknutá hlava se pomocí jazyka postavila na pahýl krku a syčivě se rozesmála.

„Co jsi čekal, blbče?“ prskala na cizince krvavé sliny. „Snad sis nemyslel, že mě přemůžeš kusem obyčejného železa?!“

Bojmír úžasem zapomněl zavřít ústa. Bezhlavé tělo se postavilo a vrávoravě došlo k hlavě. Zvedlo ji a přiložilo k hladce přeseknutému krku.

„Klidně mě rozsekej na kusy,“ posmíval se dragan. „Jsem nezranitelný! Každá rána se mi hned zahojí, každý useknutý úd znovu přiroste. Slyšíte, sračky? Třeste se před mou pomstou, protože teď s vámi zatočím!“

Bojmír znepokojeně pohlédl na muže v kápi. Cizinec se ale jen chladnokrevně opřel o meč. Draganovy drápy pustily hlavu a šupinatý vykročil k čaroději. Jenže bezvlasá palice se s mlasknutím odlepila a spadla na břeh.

„Kurva, co se to...“ Tělo se rychle sklonilo pro nechápavě zamračenou hlavu a zase si ji přitisklo ke krku. Znovu však žuchla do šterku.

„Co jsi to udělal?“ zaječel dragan. V jeho hlase poprvé převládla panika nad zlostí. „Co je to za prokleté čáry? Mně přece obyčejná ocel nemůže ublížit!“

„Jenže tohle není obyčejná ocel.“ Démonovy oči na meči zapulzovaly ohnivým svitem. „Ta hlava ti už nepřiroste. Budeš si ji muset přišít. A ostatní kusy těla taky, protože tvůj nápad s rozsekáním na kusy má něco do sebe. Budu sledovat, jak se snažíš poskládat. Možná tvé ostatky rozházím po lese, aby je našli mrchožrouti. Být při plném vědomí, zatímco se části

tvého těla budou rozkládat v liščích a vraních žaludcích... co říkáš, zkusíme to?“

Useknutá hlava vyvalila oči. Bezhlavé tělo ji bleskově popadlo a strčilo do podpaží.

„Svině! Tfuj!“

Dragan v impozantním skoku vyletěl nad řeku. Na mělčině uprostřed koryta se v gejzíru vody odrazil a přeskočil na cestu na protilehlém břehu. Tam se otočil a pohrozil čaroději sevřenou pěstí.

„Ještě se setkáme, vědmáku!“ vykřikoval, když mu vzdálenost dodala odvalu. „Vyslídím tě a hnusně se ti pomstím!“

Bojmír pohlédl na čaroděje. „Necháš ho utéct?“

„Ani nápad,“ odpověděla kápě nevzrušeně.

Charvát nechápavým pohledem zaletěl za řeku.

„Hlídej si zadek!“ zakřičel dragan naposledy a přihrčil se ke skoku.

„To spíš ty, Čadragu,“ odpověděl čaroděj.

Z porostu za draganem vyšel mohutný čtyřnohý stín. Bojmír polkl naprázdno. I na tuhle vzdálenost viděl, že vlkovo oči plnou stejným běsovským světlem jako čarodějův meč. Zvíře se navzdory úctyhodným rozměrům pohybovalo naprosto neslyšně – ještěří muž neměl o jeho kradmých pohybech ani tušení.

„Tfuj!“

Šelma vyskočila ve stejném okamžiku jako dragan. Srazili se nad cestou. Hlava vypadla ještěřímu muži z podpaží.

„Kurvááá...“

Černý přízrak strhl bezhlavé tělo do houští u cesty. Hlava dopadla mezi lopuchy.

Bojmír v duchu volal Peruna, lovce zlých duchů.

Muž s ohnivým mečem nasedl na vraníka a pobídl ho přes řeku. „Gorjo!“ zavolal. Voda stříkala zpod kopyt. „Všechno v pořádku?“

Z keřů za brodem znělo dupání, praskání a sténání. Zvuky

prehlušilo vlčí štěknutí. Bojmír sebou trhl. Jen se mu to zdálo, nebo v hlase šelmy opravdu slyšel ozvěnu lidské řeči? Slova pronikající přímo do mysli...

»*Ne úplně.*«

„Vydrž, hned jsem tam!“ potvrdil Černý Charvátovo podezření, že i on tajemný hlas vnímá.

Vlk vyběhl zpátky na cestu. V zubech nesl draganovu skučící hlavu. Z houští za ním se vypotáčelo tělo. Šátralo rukama, zakopávalo, padalo a zase vstávalo. Vraník vyšel na břeh a čaroděj skoro lhostejným úderem meče srazil tělo k zemi. Potom seskočil, sundal ze sedla provaz, a zatímco od sebe zuřivě odstrkoval mlátící pracky, důkladně šupinaté tělo spoutal. Zmítající se balík přehodil přes sedlo. Hřebec frkal a pohazoval hřívou – draganův hadí smrad mu dráždil nozdry.

»*Poslyš, nemůžeš udělat něco, aby ten parchant už konečně držel hubu?*«

Tentokrát Bojmír slyšel vlkovy myšlenky naprosto zřetelně. Pod kůží se mu zahemžili mravenci.

Čaroděj od vlka převzal hlavu. Skučela a strašlivě klela, jako by dragan posnídal všechnu hrubost a oplzlost světa a teď ji zvracel ven.

„To stačí,“ obořil se na ni mág.

„Co chceš dělat, zkurvysyne? Co máš v plánu?“

„Říkal jsem si, že tě odvezu domů.“

Dragan zavyl ještě hůř. Čaroděj hodil hlavu do vaku u sedla – vřískání konečně zesláblo – a zase nasedl na koně. „Hni sebou, Gorjo, už je skoro tma.“

Bojmír se mezitím na balvanu u cesty vyzul a vylil vodu z holinek. Z jedné vyskočil malý pstruh. Když se čaroděj a vlk vrátili na východní břeh, družiník se vděčně uklonil.

„Jsem tvým dlužníkem, černokněžníku. Bez tebe bych si s tím šupinatým đasem neporadil. Zato vyslanec Kančí hory se s podobnými potvorami potýká dnes a denně, že?“

„Znáš mě?“ zabručel jezdec.

„Jistě. Jsi Rogan ze svatyně Krvavého ohně. Muž, kterému koluje v žilách krev samotného Černoboha.“

Černý si konečně z hlavy stáhl kápi. Vyzáblý, zjizvený obličej lemovaly havraní vlasy. V tmavých, jakoby bezedných očích dřímalo něco zlověstného.

„A tohle,“ pohlédl Bojmír na vlka, „je nepochybně Goryvlad, kdysi strážce záhrobí, dnes tvůj věrný průvodce. O vašem vítězství nad goriči a Bratrovrahem před třemi roky se u nás doma zpívají písně.“

„U vás doma?“

„Jsem Bojmír z rodu Charvátů.“

„Takže Charvátice.“

„Dříve ano. Teď sloužím v Hrutově. Strážní hradiště na jihovýchodě.“

„Hrutov ještě stojí? Slyšel jsem, že tam loni došlo k velkému krveprolití.“

„Trstenice byla rudá jako řecké víno,“ povzdechl si družiník. „A tento rok zřejmě znovu změní barvu. Proto mě poslali do Charvátic ke knížeti. Naléhavá žádost o posily. Jenže ten neřád mi odehnal koně...“

„Netrap se tím. Určitě neodběhl daleko. Gorja ho vystopuje a přizene zpátky.“

Černokněžník sklonil zrak k vlkovi. Ten jeho pohled opětoval, jako by byl obyčejným zvířetem a nerozuměl jedinému lidskému slovu.

„Gorjo?“

»No?«

„Sedíš si na uších?“

»Ne. Ale podívej se na mě – vypadám jako ovčácký pes, abych po kopcích naháněl zaběhnuté koně?«

„Upaluj.“

»Vidíte? Takhle to dopadne, když se jeden vzdá postavení

v říši bohů a zvolí si život mezi smrtelníky.« Goryvlad si ještě jednou našťvaně odfrkl, ale potom se s čenichem u země rozběhl za kobyloou.

„Ještě jednou ti děkuji,“ řekl Bojmír, obul se a vstal.

„Potřebuješ se usušit a ohřát. Pojeď s námi do Dragoboru. Je blíž než Charvátice.“

„K draganům? To sotva. Jestli o tom nevíš, my Charváti se s tím plemenem nemáme zrovna v lásce.“

„Věř mi, draganí proti tvé přítomnosti ani neceknu. Dáš se dohromady a ráno pojeděš na odpočinitém koni dál. Neztratíš moc času a vyhneš se zápalu plic. Navíc mě ta záležitost s Hrutovem zajímá. Zaslechl jsem nějaké zvěsti a chci se tě na ně vyptat. Jako člen tamní posádky budeš vědět, co je pravda a co jen babské povídačky.“

Bojmír se poškrábal v mokrých vousech. Ke kopcům se s nedočkavostí mladé dívky tulila tma. Promočený oděv chladil jako dotyk nebožtíka.

„Tak jo,“ zabručel. „Nakonec tě asi poslechnu, černokněžníku. Ten ztracený půlden už beztak nikomu život nespasí...“

Šerem k nim přilétl dusot kopyt a vyplašené ržání.

„Neříkal jsem to?“ ohlédl se Rogan. „Goryvlad je ubručený jako stará panna, ale jinak je na něj spolehnutí. Můžeme vyrazit.“

Když Bojmír opět seděl na své kobyle a pobízel ji za čarodějem a jeho strašidelným průvodcem, znovu na něj zaútočily pochybnosti. Vzpomněl si na povídačky o ceně, kterou černokněžník žádá za své rady a pomoc. Ztuhl. Jenže teď už nemohl couvnout, a tak jen přivolal mocného Radhosta a nechal se pohltit lesním stínem.

Jak postupovali od Trstenice na východ, les vypadal s každým

krokem hustěji a temněji. Nakonec je obklopila taková tma, že Bojmír sotva dohlédl kobyle na uši. Zvíře slepě následovalo mágoва vraníka, k jehož sedlu mělo přivázanou uzdu. Černokněžník a vlk klusali po draganské stezce bez jediného zaváhání nebo klopýtnutí. Bojmír věděl, že v tom jsou kouzla, ale stejně se odhodlal zeptat – možná spíš proto, aby přerušil tíživé ticho.

„Ne, nepotřebujeme si svítit na cestu,“ odpověděl Rogan a ohlédl se. Charvát okamžitě zalitoval, že nedržel jazyk za zuby. Čarodějovy oči se změnilly ve škvíry doutnající rudým svítem. „Vyprávěj o Hrutově, Bojmíre; využijme čas. Něco jsem zaslechl, ale zajímalo by mě, jak to všechno začalo.“

„Je to dlouhý příběh...“

„Času máme dost.“

Bojmír se musel přehrabovat v nepříliš příjemných vzpomínkách, ale přesto byl vděčný, že může svou mysl obrátit jinam. „Už to bude skoro sedm let, co Hrutov stojí na ostrohu nad Trstenicí. Zubřivoj ho dal postavit kvůli ochraně cesty, protože si poutníci v těchto končinách čím dál častěji stěžovali na nebezpečí a hledali jiné trasy. Hrutovský les je dobré útočiště pro kdekjaké štvance a zbojníky, o draganech nemluvě. Jejich útoky na kupecké karavany nakonec Zubřivoje naštvaly, a tak pověřil vладыку Živana, svého bratrance, aby v nové tvrzi vládl a dohlížel na cestu. Tím se zároveň zbavil největšího protivníka v Charvaticích...“

„Pozor na hlavu.“

Bojmír se přikrčil v sedle. Na ramenou mu zašustilo listí. „Živan se osvědčil,“ pokračoval. „Větve stromů a špičaté kůly ozdobil zbojníky a na cestě byl zase klid. Kupců přibývalo, obchod kvetl, knížectvím teklo bohatství. Trvalo to tři, možná čtyři roky. Za tu dobu nedošlo k žádnému přepadení, jenom občas někoho zvábila bludička do houští nebo vyhladovělí vlci strhli osamělého pocestného... Jenže jednoho dne byly

na východním okraji Hrutova znovu nalezeny vydrancované kupecké vozy a divoká zvěř si nacpala břicha lidským masem. Někdo zase útočil na poutníky, dokonce i na početné ozbrojené doprovody. Nikdy neušetřil ani jedinou živou duši. Zubřivoj nejdříve podezíral dragany, dokonce na ně udeřil mečem a ohněm. Jenže tentokrát jim křivdil.“

„Byl to Živan,“ předběhl ho Rogan. „Z vlkobijce se stal vlk.“

»Proč právě tohle přirovnání?« ohradil se Goryvlad, větřící v temnotě několik koňských délek před nimi.

„Ano, Živan,“ přitakal Bojmír a smetl si z obličeje pavučinu. „Chvíli se o tom jen šeptalo, ale loni na jaře ten výkal konečně vyplaval na hladinu. Hrutovští loupežníci zmasakrovali franc ké kupce s nákladem dobré oceli z rýnských výhní. Nebyli ale tak důslední jako obvykle – jeden z Franků vyklouzl a navzdory ošklivým zraněním dojel až do Charvátic. Tam řekl všechno knížeti, ještě než vypustil duši. Pohár Zubřivojovy trpělivosti nadobro přetekl.“

Zaslechli zurčení vody. Houštiny je konečně vypustily z objektů. Svit hvězd, které jen občas zamrkaly skrz klenbu z listů a větví, křepčil na hladině potoka.

„Opatrně,“ sykl černokněžník.

„To musí být bystrina, která vytéká z draganského jezera.“

„Ano. Už jsme blízko.“

Zašplouchala voda, podkovy hluše zacinkaly o kameny na dně potoka. Na druhém břehu obrátil Rogan vraníka doprava – stezka se dál kroutila podél potoka.

„Byl jsi u toho, když knížecí družina udeřila na Hrutov?“

„Byl. Neskutečná jatka. Když jsme přitáhli, brána pevnosti už byla podepřená tlustými břevny a palisády se hemžily lukostřelci. Spoustu dobrých mužů na svahu pod Hrutovem ulovila Morana. Nakonec jsme ale dubovým beranidlem vyrazili bránu a s pomstou na čepelích vtrhli do hradiště. Když Živan viděl, že je po všem, s hrstkou zbylých družiníků skočil do sedla,

prosekal se ven a uprchl do lesů. Vyrasila za ním výprava vedená Milislavem, Zubřivojovým synem. I já jsem se té štvance zúčastnil. Ti špinavci se ale nenechali zabíjet zezadu. Nastražili past a ze záseku na nás zaútočili. Okamžik překvapení stál na jejich straně, stejně jako dobře vybrané místo střetu – navzdory naší přesile nás skoro pobili. Až když Milislavův oštěp probodl Živana skrz naskrz, dali se nepřátelé na ústup. Vzali svého umírajícího vladyku a zmizeli v houštinách, jako když hodíš kámen do jezera.“

„Tím to ale neskončilo,“ utrousil Rogan.

„Ne. Jinak bych teď nejel do Charvátic s naléhavou žádostí o posily. Poslal ji Milislav; od Živanovy porážky velí Hrutovu. Neuvěříš, s kým se chystáme bojovat.“

„Ale ano, uvěřím. Říkal jsem ti, že už jsem leccos zaslechl. V lese prý ožívají mrtví. Se samotným Živanem v čele se připravují na boj s Charvátý.“

„Nejsou to jen venkovské povídačky, Černý. Na vlastní oči jsem viděl, jak kněžicův oštěp vnikl mezi Živanova žebra. Krev stříkala proudem, na mou duši. Takový zásah nemůžeš přežít. Tedy – ty možná ano... Živan ne. Přesto ti muži z hrutovské posádky odpřísáhnou, že ho viděli živého, zdravého a plného síly jako nikdy předtím. Uzdravil se zázračně rychle – dokonce už loni okolo dožínek jeho banda znovu rabovala a vraždila v lese a osadách u Trstenice. Navíc není Živan jediný, kdo zázračně vyklouzl z Moraniny náruče. Ta jeho sebranka pobíjí všechno, co jí přijde do cesty, ale nikdy po sobě nenechává těla. Všechny mrtvoly bere s sebou.“

„A Živan je ve svém lesním doupěti zase oživuje,“ dodal černokněžník.

„Věř tomu, Černý. Nejsem chlap, který spolkne každou báchorku o lesních běsech, ježibabách ve vykotlaných stromech a skřítcích, kterým musíš házet drobky pod práh, aby v noci vykydali kravám hnůj. Nevidím řádění vodníka za každým

utonutím. Když má někdo zlé sny a v noci nemůže popadnout dech, nejdřív se ho zeptám, jestli se před spaním nenacpal slaninou s cibulí – až potom začnu přemýšlet o kikimoře. Když ale něco potvrdí očitá svědectví, uvěřím i na mrtvé, kteří se vrátili z Lesa věčnosti.“

„Já taky,“ souhlasil Rogan a sám pro sebe se ušklíbl. Trpce, nevesele.

„Ach...“ pochopil Charvát. „Vždyť ty sám... říká se...“ Odkašlal si. „Takže je to možné? Může se duše vrátit ze záhrobní a vstoupit zpátky do svého studeného těla?“

„Možné to je. Ale rozhodně to neuděláš lusknutím prstů. Oživit mrtvého není jako uvařit lektvar proti nadýmání. Čarodějů, kteří to dokážou, je jen hrstka. Taková kouzla se bohům nelíbí. A kdo by si chtěl rozhněvat Moranu, Velese nebo Černoboha?“

»Už jsme blízko,« oznámil Goryvlad.

Bojmír narovnal ramena a zamžoural před sebe. Tma nad stezkou trochu prořídla – zepředu vnikalo do lesa kalné, rozptýlené světlo. Ujeli ještě asi čtvrt honu, když je zastavil šramot a varovné syčení.

„Kdo je tam?“ zeptal se nepřívětivý hlas z rozsochy stromu.

„Já,“ odvětil Rogan. „Nepoznáváš mě?“

„Černokněžník?“ Bojmír v hlase rozeznal odstín stejného strachu, který kroutil i jeho střevy.

„Vezu Čadraga, jak žádal náčelník.“

„Kdo je to s tebou?“ Otázku doplnilo tiché vrznutí napínaného luku.

„Přítel. Je pod mou ochranou.“

Po krátkém váhání zaškrábaly drápy na kůře, zašustilo listí a ze stromu seskočila nelidsky ohebná postava. Koně zafrkali.

„Můžete pokračovat,“ zasyčel stín. „Ale budu vám dýchat na krk, takže žádné podezřelé pohyby.“

Rogan pobídl hřebce a kobyla ho odevzdaně následovala.

Bojmír doslova cítil, jak se za ním obrací hrot strážcova šípů. Zachvění, které se mu dralo z útrob a chtělo s ním zatřást jako s mokrým psem, ale důrazně potlačil.

V údolí mezi mlázím zarostlými poruby leželo jezero. Na jeho kamenitých březích stály prosté, hlínou omítnuté chýše z proutí a chvojí. Jen co osadou proletěla zvěst o černokněžníkově návratu, zavrzaly dveře a černou hladinu jezera zasypaly odlesky pochodní. Odevšad se hrnuli ještěří lidé.

Bojmír se musel ovládnout, aby nesáhl po zbrani, když je obklopila pružná šupinatá těla v oděvech z kůží a potrhaného plátna, většinou ukradeného nebo vyměněného za kožešiny a paroží. Čaroděje už znali, ale bledého družiníka vítali nevraživými pohledy hadích očí, cenili na něj ostré zuby, ohrnovali ploské plazi nosy a nevlídně syčeli ve své nevábně znějící řeči. Udržovali si však uctivý odstup – hlavně kvůli Goryvladovi.

Doprovodili hosty až k dlouhému srubu. Ten na rozdíl od ostatních obydlí neměl kruhový, ale obdélníkový půdorys. Průčelím s velkými vyřezávanými dveřmi hleděl na vesnici a ne-daleký svah, zadní část vyčnívala nad jezerní hladinu – tam stavbu podpíraly silné kůly zapuštěné do dna.

Ze dveří vyšel mohutný dragan s lesklými zlatozelenými šupinami. Bojmíra mimoděk napadlo, že by jeho kůži prodal bohatým franckým kupcům za celou hřivnu stříbra. Dragan, jako by jeho myšlenky slyšel, bodl proti Charvátovi náčelníckým žezlem s vyřezávaným okřídleným ještěrem na konci.

„Co je tenhle zač?“

„Přítel,“ zopakoval Rogan a sesedl z koně.

„Vypadá jako Charvát!“

„To taky je.“

„Cože?“ odhalil vládce Dragoboru dvě řady zažloutlých, ale

pořád silných a ostrých zubů. „U veliké Dragy, proč jsi ho sem přitáhl? Charváti jsou naši úhlavní nepřátelé, to dobře víš. Až na nás příště zaútočí, bezdůvodně jako vždycky, tehle ukáže ostatním měkkým kůžím, kudy jít a kde udeřit na slabá místa v naší obraně.“

„Toho muže přepadl tvůj podařený bratříček,“ odsekl černokněžník. „Podle práva by mohl žádat náhradu za utrpenou újmu.“

„To jistě,“ sykl dragan. „Až když charvátští vrahové zaplatí za všechny škody, které napáchali na našich životech a obydlích!“

„To stačí, Sebedragu. Nejsme tady proto, abychom rozebírali vaše staré sváry.“

„Možná staré, ale pořád nezahojené,“ odvětil náčelník, výhruzně pozvednuté žezlo však sklonil. „Kde je Čadrag?“

Rogan ukázal palcem přes rameno. Sebedrag obrátil pohled k tělu na vraníkově hřbetu. Svislé zorničky se mu prudce rozšířily. „U Dragy, co jsi to udělal?“

„To, co jsi žádal.“

„Říkal jsem přece, abys ho přivedl živého! Byl to můj bratr. Jistě, zešílel ze svých kouzel a rituálů a museli jsme ho vyhnat do lesa, ale pořád mu v žilách kolovala krev mého otce. Nepřál jsem mu smrt...“

„Opravdu? Vždyť jste ho častovali oštěpy a šípy. Mě jste povolali proto, že přežil všechny vaše pokusy ho zabít.“

„Stejně jsem doufal, že ho chytíš živého...“

»*Tak dost,*« zavrčel Goryvlad pro zdůraznění slov vmetených do vladykovy mysli. »*Neroň tady falešné slzy, náčelníku! Vím, o co ti jde, a není to bratrův mizerný život. Zajímá tě tajemství jeho nezranitelnosti. Který vojevůdce by nechtěl, aby jeho bojovníky nedokázala skolit žádná zbraň? Navíc mi připadá, že nás chceš obvinít z nedodržení dohody a smlouvat o výši odměny. Už jsem vás prokoukl, hadí synové, jste prohnaní a falešní, ale na nás tyhle triky nezkoušejte!*«

Syčivé hlasy ztichly, jako když utne, několik draganů dokonce ucouvlo. Sebedrag zíral na naježeného vlka. Ještěří lidé kvůli kostem, které se jim nad očima sbíhaly k nosu, vypadali pořád zamračeně, ale teď vladykově obličejí vládl mimořádně ponurý výraz.

„Myslím si totéž,“ usmál se černokněžník mile, ale z jeho hlasu odkapával jed. „Kromě toho, lov se vydařil. Nikdo přece netvrdil, že je Čadrag bradou vzhůru.“

„Co to povídáš? Usekl jsi mu hlavu. Nemůže být mrtvější.“

Rogan rozvázal vak u sedla a sáhl dovnitř. „Sami jste se přesvědčili, že se mu každá rána, třeba i smrtelná, okamžitě zahojí. Ta od mého meče se mu sice nezacelila, ale život mu to nevzalo.“

Dragané nechápavě hleděli na Čadragovu hlavu, kterou černokněžník vytáhl za ucho z pytle.

„Hej!“ zatřásl Rogan trofejí, až jazyk visící z úst vlhce pleskl. „Prober se, ničemo!“

K úžasu všech okolo se ze zubaté tlamy ozvalo hnusné zachroptění, hlava vtáhla jazyk, mlaskla a otevřela oči.

„Co... kdo... a do svinské prdele!“ Jakmile Čadrag poznal náčelníka, nenávistně zablýskal očima, zacvakal zuby a očividně se chystal vychrlit proud nadávek.

„Ať tě to ani nenapadne!“ otočil Rogan vztekly obličej k sobě. „Žádné klení!“

„U křídel naší pramatky,“ zachraptěl Sebedrag. „Říkáš, že toho ničemu nezabil ani tvůj čarodějny meč?“

„Ne. Musíme zjistit, odkud se ta jeho nezranitelnost vzala.“

„Neřeknu vám ani hovno, smraďoši!“ štěkl Čadrag.

„Vážně?“ usmál se Rogan škaředě. „Uvidíme. Náčelníku, nepozveš nás dovnitř? Na tohle nepotřebujeme svědky.“

Vladyka přikývl a rozhlédl se po kruhu zvědavců. „Slyšeli jste? Je konec. Všichni do pelechů. A ty, Dragoljo,“ otočil se k mladému strážci, který přivedl hosty z lesa, „nepostávej tady a upaluj zpátky na své místo.“

Noční shromáždění se s nespokojeným syčením rozcházelo. Černokněžník a jeho společníci následovali vладыku do dvorce. Bojmír si v duchu hrubě nadával za to, že se nechal Roganem přemluvit k návštěvě tohoto hadího hnízda. Draganská kouzla bylo to poslední, s čím kdy chtěl mít tu čest.

Hlavní palota vладыkova domu se nacházela na břehu a měla podlahu z udusané hlíny. V koutě poblíkávalo obezděné ohniště. Kouř mizel v dymníku ze směsi proutí a jílů.

„Nechte nás o samotě!“ křikl Sebedrag na houf žen a dětí a postrkoval je ke dveřím do zadní komnaty, která měla podlahu nad vodou. „Tohle není pro vaše oči a uši.“

Neproběhlo to bez reptání, ale po chvíli se za náčelníkovou rodinou zavřely dveře a brblání utichlo. Sebedrag pokynul černokněžníkovi, že může začít.

Rogan natáhl pravačku a rázně narovnal prsty. Z ohniště vyskočily plameny a v dymníku zahučelo. Bojmír, přestože stál v bezpečné vzdálenosti, ustoupil ještě o krok.

„Co chceš dělat?“ zachraptěla Čadragova hlava, položená na zem poblíž ohniště.

„Můžeš třikrát hádat,“ zabručel Rogan a zvedl hlavu za ucho.

„Ani to nezkoušej, psí synu! Nic vám neřeknu!“

„Už jsi přemýšlel o tom, co ti způsobí oheň? Myslíš, že se dokážeš uzdravit, i když z tebe zbudou jen ohořelé kosti a mastný popel? Dost o tom pochybuju. Až tě ale budou požírat plameny, vychutnáš si to do konce. Vidím to na hotový oceán bolesti. Vyzkoušej si to.“

Černokněžník natáhl ruku s hlavou nad ohniště. Plameny lačně olízly palici, na pahýlu krku zaprskalo maso. Čadragovo zaječení vylétlo dymníkem do noci. Bojmír si strčil prsty do uší

a litoval, že nemá další ruku, aby si mohl ucpat nos – palotu okamžitě naplnil pach spáleniny.

Sebedrag se pohnul k ohništi – koneckonců mučili jeho bratra. Goryvlad sedící u Rogana mu ale věnoval pohled svých černých očí, zlehka ohrnul pysk a odhalil tesáky. Vladyku to zastavilo spolehlivě jako řetěz na kotníku.

Rogan stáhl ruku zpátky. Z hlavy se kouřilo. Vřískala, ječela, klela.

„Co říkáš? Nerozumím. Že se ti to líbilo? Mám tedy pokračovat?“

„Ne,“ zaskučel Čadrag.

„Tak mluv. Kde jsi získal uzdravovací schopnosti?“

„V lese! Už nevím, kde přesně...“

Rogan znovu přiblížil hlavu k plamenům.

„Přisahám!“ zařvala. „Možná bych to místo našel, ale nedokážu ti popsát cestu. Aúúúú! Strašně to pálí!“

Černokněžník se slitoval a stáhl hlavu dál od ohně.

„Co přesně jsi tam našel?“

Čadrag si ropuším jazykem olízl popraskané rty. „Když mě krkavčí bratr vyštval z Dragoboru, utíkal jsem jen tak naslepo. Pořád hlouběji a hlouběji do lesa, přes kopce a údolí. Na pokraji sil jsem našel potok. Padl jsem do něj hubou a dychtivě pil. Najednou jsem ucítil, jak se mi vrací síla...“

»*Jako každému žíznivému, když konečně svlaží hrdlo,*« utrousil Goryvlad pochybovačně.

„Ne,“ snažila se na něj hlava pohlédnout koutky očí. „Bylo to mnohem silnější. Nejdříve to štípalo, až jsem se lekl, ale potom bolest ustala a já jsem cítil už jen sílu, která mnou prostupovala. Pochopil jsem, že voda je zázračná. Tak jsem pil jako posedlý.“

„A dál?“ mračil se Rogan. „Jak jsi zjistil, že tě nic nezraní?“

„Když jsem se vzpamatoval, vykročil jsem proti proudu. Jak jsem se škrábal přes balvany na břehu, uklouzl jsem, spadl

mezi kameny a rozbil si kolena. K mému překvapení ale hned přestala krváčet a rány se zacelily, nezůstala po nich ani jizvička, ani jediná zlomená šupinka. Tak jsem vytáhl nůž, jedinou věc, kterou mi tamten bídák nechal, a řízl se do prstu. Okamžitě se zahojil. Potom jsem řízl hlouběji, ale všechno se opakovalo – pár kapek krve, potom bleskové uzdravení. Vykašlal jsem se na hledání pramene a vyrazil zpátky k Dragoboru. Celou cestu jsem přemýšlel o pomstě...“

„Nebalamutíš mě?“ svrástil Rogan obočí. „Opravdu to byla voda z lesní bystřiny?“

„Přisahám. A teď odvolej své kouzlo, ať mi hlava může zase přirůst.“

„To si ještě rozmyslím,“ řekl černokněžník a ledabyly hodil hlavu na spoutané tělo v koutě. „Chovej se slušně a ráno to možná udělám.“

„Ty prolhaná svině!“

„To nezní jako slušné chování.“

»Věříš mu?« vzhlédl k černokněžníkovi Goryvlad. »*Potok s divotvornou vodou, to se mi nějak nezdá.*«

„Nemyslím si, že lže.“

„Říkám pravdu!“ zakvílela hlava a pomocí ohebného jazyka se snažila zvednout na pahýl krku.

Černokněžník se otočil k Bojmírovi. „Nabízí se nám vysvětlení i pro záhadu s oživenými mrtvými z Hrutova. Voda, která tak rychle léčí živé, možná dokáže křísit i mrtvé.“

Charvát jen ztuhle přikývl.

„Ožívající mrtvoly?“ zeptal se Sebedrag slabým hlasem.

„Slyšel jsi dobře,“ pohlédl na něj Rogan. „Nemáte tady v poslední době nějaká nevysvětlitelná zmizení?“

„To tedy máme. Ztratilo se několik draganů z menších usedlostí v lesích. Ale mysleli jsme si, že je zadávila zvěř nebo tahle bezhlavá krysa...“

„Nikoho jsem nezabil!“ zavřeštěl Čadrag. „Jen jsem z jedné

vesnice u Trstenice unesl lidské dítě, dokulata naducané mateřským mlékem...“

„Kuš!“ umlčel ho Rogan. „Tvůj pomatený bratr za nic nemůže, vladyko. Podle všeho mají ty zmizelé na svědomí uprchlíci z Hrutova. Určitě jsi slyšel o loňské bitvě o hradiště...“

„Slyšel, jak by ne. Zprávy o tom, že se Charváci vraždí navzájem, mě vždycky potěší. Tím víc mě ale děsí představa, že by mohli zase ožít.“

„Bojmír ti povypráví celý příběh. Radím ti, poslouchej pozorně, protože se to týká i tvého kmene. Vy a Charváci teď máte společného protivníka.“

„To z nás ještě nedělá spojence,“ namítl Sebedrag.

„Ani náhodou,“ opětoval Bojmír jeho nevraživý pohled.

„Stejně bych ocenil,“ vkročil mezi ně Rogan, „kdybychom se teď společně napili. Nevím, jak vy, ale já to opravdu potřebuju.“

„To my všichni,“ přikývl Sebedrag a patkou žezla praštil do dveří. „Ženské! Přineste džbán medoviny, hned! Tě nejostřejší! A něco k zakousnutí!“

Než se nadáli, nahrnuly se do paloty náčelníkovy manželky se džbány a podnosem s pořádným kusem uzeného masa.

»*To je ale vůně!*« olízl se Goryvlad.

„Rozmysli si, co tady vezmeš do úst,“ zamumlal Bojmír pod vousy.

»*Proč?*«

„Dragani si rádi pochutnávají na lidském mase.“

»*To přece vím. Ptal jsem se, proč by mi to mělo vadit.*«

Dragolja se uvelebil v mechém vystlané rozsoše starého dubu a naslouchal zvukům lesa. Doufal, že příjezd černokněžníka a Charváta neobvyklé události na dnešní hlídce vyčerpá.

Noc se zdála být klidná. Nebyl slyšet zpěv rusalek ani skučební divých mužů, dokonce ani obyčejné vytí vlků. Jen tu a tam v dálce zahoukala sova. Dragoljovy oči se potáhly blanitými víčky.

Z dřímot ho vytrhlo dupnutí kopyta.

Vylekaně popadl luk a vysoukal se z hnízda. Otupení spánkem bylo okamžitě pryč. Pozvedl zbraň, šíp sklouzl dozadu po šupinaté pěsti svírající luk. V duchu se modlil k dračí pramatce, aby zvuk způsobil jen jelen, divočák nebo zubr. Vysoká často dupala v okolních houštinách a strážci při troše štěstí nosili ráno do osady čerstvé maso...

Z neproniknutelné temnoty zaznělo hlasité frknutí. Srdce, dosud dusící Dragolju v krku, mu pro změnu spadlo do kalhot.

Kůň.

Koutkem oka pohlédl na signální roh pověšený na větvi. Není ale na poplach příliš brzy?

Otáčel luk za tajemnými zvuky. Kopyto znovu duplo do stezky a v matném světle prodírajícím se korunami zastavil jezdec.

„Ani hnout!“ vykřikl Dragolja s nacvičenou rázností, která měla případného vetřelce polekat a znejistět. „Co jsi zač a co tady chceš?“

Jezdec se nepolekal a neznejistěl. Nehýbal se, neodpovídal.

„Mluv, jinak tě pošlu k Moraně! Kdo jsi? Slyšíš?“

Neznámý pobídl koně. Těžká kopyta zaduněla jako kost bušící do velkého bubnu.

Dragolja pustil tětivu. Tisový luk se vymrštil, kostěný hrot s navrtanou dírkou varovně hvízdal. Jezdec se bez výkřiku, bez jediného zvuku svalil do kapradí u stezky. Posledním šklubnutím napůl obrátil koně. Ten zaržal a odcválal po pěšině.

Dragan bleskově sáhl do toulce a natáhl k líci tětivu s druhým šípem.

Dupot v lese utichl. Rozhostil se klid.

Dragolja čekal. Tělo s nohama trčícíma na stezku leželo bez hnutí. Strážce opatrně uvolnil luk. Po chvíli si pověsil toulec na záda, roh kolem krku a seskočil na zem. Bylo to vysoko, příslušník neohrabané lidské rasy by si zlomil nohu nebo vykloubil kotník, ale ještěří muž dopadl pružně, skoro bez otřesu. Když se vzápětí narovnal, luk v jeho rukou byl znovu připravený střílet.

„Hej!“ křikl na nehybné tělo. „Žádné triky!“

Zase žádná odpověď. Dragolja se obezřetně šoural blíž. Nebyl takový hlupák, aby se skláněl ke skolenému a prověřoval, jestli ještě dýchá. Pečlivě zamířil a z bezpečné vzdálenosti prošpikoval tělo druhým šípem. Žádný hlas, žádné bolestné škrubnutí, jen zvuk hrotu prorážejícího oděv, kůži a svaly. Očividně jezdece zabil už první střelou. Až teď opřel luk o blízký strom, vytáhl od opasku nůž a přistoupil k mrtvole.

Ležela na břiše, zahalená v plášti. Dragolja ji obrátil na záda.

Neznámý bleskově švihl rukou. V dlani svíral polovinu zlomeného šípu. Dragolja vytřeštil oči a nadechl se, ale vykřiknout už nestačil. Kostěný hrot se mu přes ucho zabodl do mozku. Ošklivě to křuplo.

Muž odvalil chrčícího šupináče stranou. Zvedl se do kleku, sáhl si na záda a vytrhl z těla i druhý šíp. Pohrdavě ho odhodil a sklonil se k umírajícímu draganovi. Počkal, až křeče ustanou; potřeboval mít jistotu, že duše opustila tělo. Pak zpod pláště vytáhl koženou čutoru. Opatrně ji odzátkoval a nalil do draganových rozevřených úst trochu průzračné tekutiny. Přitiskl mu spodní čelist k horní a začal odříkávat podivná slova, podle rytmu zaklínadla.

Odezva přišla vzápětí. Ztuhlý Dragolja sebou znovu škubl, zaryl drápy do hlíny a ohavně zachroptěl. Neznámý se od něj odtáhl.

Dragan zaskučel skrz zatnuté zuby a zkroutil se jako plod v matčině lůně. Lomcovaly jím křeče, údy probíhaly zášlehy